

Třetí bolest: Ztráta dítěte Ježíše v jeruzalémském chrámě. (Lukáš 2: 43–45)

V obětování přichází Pán - Nový chrám - do svého chrámu poprvé. Při Pesachu ve svých dvanácti letech přichází podruhé.

Viděli jsme, že Mariiny bolesti byly zároveň také radostmi. Narodil od nás, Maria, jedinečná chloubka lidstva, nebyla rozrušena vášněmi. Její hluboké odevzdání se Božímu plánu jí dodalo velkou důvěru i tváří v tvář katastrofickým událostem.

Mějme proto na paměti, že tato třetí bolest Panny Marie je také pátým radostným tajemstvím svatého růžence.

Maria a Josef byli zbožní a chtěli splnit Zákon a tak nyní přivádějí Krista do jeruzalémského chrámu, aby splnili, co jim přikazoval - o Velikonocích tam putovat. Lze předpokládat, že v tomto dvanáctém roce po narození Páně Maria stále přemýšlela o první návštěvě chrámu, o prvním prolití jeho krve, o temné předpovědi Simeonově.

Lukáš popisuje, co se tehdy stalo, ve druhé kapitole svého evangelia. Kristu je dvanáct let.

Kristus odešel v karavaně se svou Svatou rodinou do Jeruzaléma na Pesach.

Podle zákona museli všichni chlapci ve třinácti letech putovat o Velikonocích do Jeruzaléma. Tato návštěva byla často uskutečněna i dříve, než ve třinácti. Je pravděpodobné, že tehdy poprvé viděl Pán - Nový chrám zralýma očima ten starý chrám.

Když se měli vrátit do Nazareta, karavana opustila Jeruzalém. Maria a Josef věřili, že jejich Syn je někde v jejich velké skupině. Proč by nebyl? Zkusme si představit, jak zodpovědný a poslušný byl Pán. Karavana odjíždí, ale náš Pán se „zdržuje“ (řecky hypomeno) v chrámu. Po dni cesty Maria a Josef zjistili, že Ježíš s nimi není, a tak se rozeběhli zpět do Jeruzaléma. Bezpochyby hledali a ptali se i cestou. Našli ho po třech dnech plných úzkosti. Vstoupili do chrámu a uviděli ho tam, kde se zdržel, spolu s učenými profesory Talmudu a Mišny, v zaujetí otázek a odpovědí ohledně výkladu Písma.

Řecké slovo „hypomeno“ může znamenat „přetrvávat, zdržovat se, zůstat vzadu“ nebo také „vytrvat“, zejména při zkouškách, „nést statečně špatné zacházení“.

Ježíš je Boží Slovo, které se stalo tělem. Snad Maria a Josef slyšeli Pánovo kolokvium. Nebyli by překvapeni. Písmo o tom nemluví, ale představme si, že našli Pána uprostřed učenců a oba se zastavili a chvíli poslouchali.

Pamatujme ... než Maria začne jednat a mluvit, poslouchá a přemýšlí. To je její obraz v Písmu.

"Jak to, že jste mě hledali? Nevěděli jste, že musím být v domě svého Otce? "

Kde v chrámovém komplexu se mohli nalézat? Pohled na chrám udělal po životě v prostém Nazaretě na mladého Pána nesmírný dojem. Chrám byl doslova obložen zlatem. Tam, kde nebylo zlato, byl jasně bílý. Před samotným chrámem, ve kterém se nacházel Svatý Svatých - Velesvatyně, byl dvůr se svým velkým oltářem se čtyřmi „roh“ na vrcholu obrovského schodiště s 12 schody, pod nimiž bylo místo pro porážku. Mohli tam vstoupit pouze kněží a levité. Po těchto schodech kněží procházeli kolem stříbrných a zlatých nádrží s krví velikonočních beránků, která měla být vylita na oltář. Chrám směřoval na východ. Na východ od hlavního dvora, za Nikanorskou bránou, bylo Nádvoří žen. Na severu a jihu byly budovy a brány, ohraničené terasami. Bylo to na jedné z těchto teras, kde Maria a Josef našli mladého Ježíše uprostřed učenců a teologů Písma, "doktorů Zákona". Babylónský Talmud říká, že to bylo místo, kde se velerada a učenci scházeli o sobotách a během svátků. A proto (neboť byl stále slavnostní čas po Pesachu) to bylo zde, kde byl nalezen a kde promlouval svá, v Písmu zaznamenaná první slova.

Pánovi je dvanáct. Viděl zabíjení jehňat během zpěvu žalmů a jak potom byla roztahována ve tvaru kříže a připravována na pečení. Pánův lidský intelekt a paměť se učil lidským způsobem, ale byl také formován jeho božskou přirozeností. Poté, co zažil svůj první Pesach, se jeho myšlenky obrátily od jeho pozemské rodiny do Domu jeho Otce, Chrámu se kterým On, Nový Chrám, souzněl v rezonanci naplnění. Pesach a zkušenost chrámu byly tak silné, že opustil svou pozemskou rodinu a zůstal tam.

Chceme-li zahlédnout něco z úzkostného zármutku Marie, pamatujme, že Ježíš byl denně stále s Marií a Josefem. Najednou poprvé chybí - chlapec, kterého pronásledoval vražedný Herodes. Svatý Alfons z Liguori, který popisuje tuto Mariinu bolest, říká:

"Kdo se narodil jako slepý, málo si uvědomuje bolest z toho, že je zbaven denního světla, ale pro toho, kdo kdysi měl zrak a užíval si světla, je velkým zármutkem, když se ocitne zbavený světla díky slepotě. "

V knize "První láska světa" napsal biskup Fulton Sheen:

"Maria ztratila Ježíše pouze v mystické temnotě duše, ne v morální temnotě zlého srdce. Ona ztráta spočívala v zahalení Jeho tváře, ne v útěku. Ale Maria nás učí, že když ztratíme Boha, nesmíme čekat, až se vrátí. Musíme jít a hledat ho; a k radosti každého hříšníka Maria ví, kde ho lze najít! "

Protože viděli události jen nejaně, temně, hledali Maria a Josef Ježíše s úzkostí. Možná se obávali, že je mrtvý, podobně jako by se obával každý rodič.

Najdou ho, po třech hrozných dnech, předznamenávajících Vzkříšení. Jak napsal svatý Ambrož: „Ten, o kterém se věřilo, že je pro naši víru mrtvý, vstane po třech dnech ze svého triumfálního umučení a objeví se na svém nebeském trůně s božskou mocí“ (Exp. Luc. 2,63). Kristus měl dvanáct let a šel do Jeruzaléma. V jeho ztrátě je utrpení. Je ale nalezen „usazený“ mezi staršími, kteří si ho považují pro jeho otázky.

Kristus mluví o „domě svého Otce“, i když na něj Josef hledí před zraky velikánů Jeruzaléma. Maria slyší Jeho slova, možná kontroluje Josefovou reakci.

V nalezení Pána je samozřejmě přítomná radost, stejně jako se rodiče radují z nalezení dítěte, o kterém si mysleli, že je ztraceno. Je to koneckonců také páté radostné tajemství. Ale každé lidské srdce, dokonce i neposkvrněné srdce této Matky, by těmito slovy muselo být trochu otřeseno. Měli určitý pojem o tom, co jednoho dne musí postihnout jejich Dítě. Maria o tom uvažovala neustále, od jejího setkání zde se Simeonem a během jejich pobytu v Egyptě.

Konec konců, u sv. Lukáše Maria o tom všem vždy přemýšlí: „Jeho matka všechny tyto věci uchovávala ve svém srdci.“

Radostná bolest ... bolestná radost.

pohled na nádvoří žen směrem k nikanorské bráně

pokračování